

TÜRK AMAZONU

Etem ORUÇ

Ülkemizin kara günleriydi o günler. Aylardan Mayıs'tı ama gelincik tarlası gibi kıpkırmızı Türk kanı oluk oluk akıyordu. Anneler, çocuklar çığlık çığlığa... Yunan askerleri Türk bayrağını indirip kendi bayraklarını asmışlardı. Rum kızları Yunan askerlerinin boynuna sarılıyorlar. Şarkılar söyleyip "Yaşasın Venizelos!" diye bağırıyorlardı.

Eli süngülü Yunan askerleri bir Türk subayım yalamıştı. "Yaşa Venizelos" diye bağırmasını söylediler. Kahraman Türk subayı Albay Süleyman Fethi bağırmadı. Süngülediler. O yine bağırmadı. Bir daha, bir daha süngülediler. Bayrağımız gibi kıpkırmızı kanı her yeri boyamıştı. Yattığı yerden zorla doğruldu; "Yaşasın Türk milleti!" diye bağırды. Gücü tükendi. Yere yığılırken gözleri kapanıverdi. Yurdu için yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Yunan vahşetini gören insanlar, kimi Aydın, kimi de Ödemiş'e doğru kaçıyor. Kadın, erkek, yaşlı, çocuk, aç sefil, korku içinde...

Arkalarından Yunan askerleri geliyor. Yakaladıkları Türk kadınlarına tecavüz ediyorlar, göğüslerini kesiyorlar, ateşlere atıyorlardı.

İzmir'den kaçan Türk subayları Aydın'da efeleri örgütlemeye çalışıyor. Albay Şefik Köprübaşı'na yakın bir yerde kadınların şiddetle bağıştıklarını duydu. Düşmanın çevirme hareketinden kuşkulandı. Oraya doğru gittiğinde bir de gördü ki, genç, ihtiyar köylü kadınları kendisine doğru geliyorlardı. Kiminin elinde ekmek, kiminin elinde su maşrapası... Düşmanla savaşan çocuklarının, kardeşlerinin, kocalarının yanına koşuyorlardı. Yaşlı bir nine şöyle haykırıyordu; "Balkan savaşından beri rahat yüzü görmedik. Kocalarımızı, kardeşlerimizi, babalarımızı, çocuklarımızı şehit verdik. Son kalanlar da şimdi savaşıyorlar. Biz de gidelim onlarla beraber şehit olalım." Birçokları orada şehit oldular...

Halil Efe durmadan bağırıyordu; "Gelmeee!... Köye dön! Ayağıma ayak bağı oluyorsun. Savaş bu... Başka şeye benzemez. Beni zorlama, şimdi vuracağım..." Yirmi yaşındaki, eli filintalı, ayağı çizmeli, külot pantolonlu, dal gibi genç bayan hâlâ geliyordu. Halil Efe'yle evleneli iki ay olmuştu. Daha birbirlerine doyamadan İşgal başlamıştı. Dikbaşlıydı. "Hayır!... Geleceğim. Bu güzel yurt sadece erkeklerin yurdu değil. Kadınların da yurdu. Seni de çok seviyorum. Şehit olacaksak beraber olalım. Beni düşmanların eline bırakma" diyordu. Halil Efe ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. bir şeyler mırıldandı. Çaresizdi. .

Halil Efe usuna bir şey gelmiş gibi, önce durdu; sonra hızla Ethem Beyin yanına gitti. Üzgün, çaresiz bir dille; "Beyim! Benim karım benden ayrılmıyor. 'Bu yurt hepizin yurdu, ben de seninle bu uğurda öleceğim' diyor. Kendisini öldürmeye elim varmıyor. Düşmana da bırakmaya gönlüm razı olmuyor. Benden bir adım bile uzaklaşmıyor. Bir çare sen düşün..." dedi.

Ethem Bey, çakmak çakmak gözlü, esmer bayana şöyle bir baktı. Yüreği yurt sevgisiyle dopdolu genç bayana ne diyebilirdi ki?.. Başını salladı; "Pekala, bizimle birlikte gelsin" dedi.

Gördes kızı Makbule'nin yüzünde' gülücükler açıldı. Filintasını sıkıca tuttu. Ayağındaki çizmesine baktı. Bu zeki, çevik, dayanıklı Türk kıızı akıncılara cesurlukta örnek olacaktı. İçinden öyle geçiyordu.

Gördes kızı Makbule'ye Yunanlılardan ele geçirdikleri doru bir at vermişlerdi. Külot pantolonu, kısa mantosuyla sıçradığı gibi doru atın üzerine atladı. Çok çevikti. Kimse yardım etmeden atına kendi binip kendi iniyordu. Tam bir Türk Amazonuydu. Hiç korkmuyordu. Akıncılar İleri atıldığı zaman öncüde, geri çekilirlerken artıda yer alıyordu. Güvenlik işlerinden, göz-cülükten gurur duyuyordu.

Türk Amazonu korkuyu dalına hiç kondurmamıştı. Çok güzel silah kullanıyordu. Tehlike anında herkesten önce silahı eline alırdı. Bir çatışma anında Akıncılar birbirine dürterek ateş altındaki Türk Amazonunun cesaretine hayretle bakarlardı. En tehlikeli zamanlarda bazen şaşırın, telaş gösteren kızanlarla alay eder, yorulmuş ve durgun gözükkenleri yüreklendirirdi.

O, bir Türk kıızı olmaktan her zaman gurur duyuyordu. Subaylar bazen; "Başına kötü bir şey gelmesin, dağ yaşamı çok zor, düşman eline düşersin, köyüne dön" diye söylediklerinde, hatta tehdit ettiklerinde; Türk Amazonu ağlamış, kızmış, bağırması; "Benim Türk erkeklerinden ne farkım var? Yurdu için kocamın yanında ölmek istiyorum. Düşmanın eline ancak benim ölüm geçer!..." diye bağırması.

Aslında Türk Amazonuna herkes hayrandı. Çok sevdiği bu kişinin başına kötü bir şey gelsin istemiyorlardı. Ama hani sakınılan göze çöp kaçır derler ya, bir gün öyle oldu.

Güneşin yüzü sararmıştı. . Kestane, çam, palamut ağaçlarıyla dolu Koca yayladan gidiyorlardı. Birden tüfekler patladı. Halil Efenin dağlar kahramanı, aslan yürekli mert karısı bir serseri kurşunla başından yaralanıp şehit düşmüştü. Herkes ağlıyordu. Kurtuluş Savaşının kadın kahramanlarından Gördes kızı Makbule Hanım artık yoktu. Henüz yirmi yaşındaki Türk Amazonu kanlar içinde yerde yatıyordu. Halil Efe hem ağlıyor hem de mendiliyle yüzünün kanını siliyordu. Sonra koca palamutun dibine bir çukur kazdılar. Silahıyla birlikte oraya gömdüler. Halil Efe gömütün üzerine uzandı, sevgilisini öper gibi öptü. Ellerini gökyüzüne kaldırdı; "Arkadaşlar!... Bu mezarın yerini unutmayın. Ben ölürsem bu mezarı mutlaka yaptırım. Türk Amazonu unutulmasın" derken acısı yüreğinde çörekleniyordu. Gökyüzündeki yıldızlar göz kırpyordu. Karanlık-lar yanıyordu...